

HỆ THỐNG GIÁO DỤC NOBEL SCHOOL
TRƯỜNG TIỂU HỌC, THCS&THPT NOBEL SCHOOL

NOBELSCHOOL

BÀI DỰ THI CUỘC THI:

Hạnh Phúc
Người giáo viên

Cao
Quý
Nào
Bằng
Nghề
Nhà
Giáo

Thịnh
Quang
Chi
Hơn
Nghiệp
Trông
Người

Hạnh
Phúc

CUỘC THI: Người giáo viên

Giáo viên: Ngô Thị Thu Quỳnh

Đơn vị: Tổ xã hội - Liên cấp An Hưng

Dù đã nhiều năm qua đi, và dù đã đứng trên bục giảng gần 10 năm, nhưng tôi vẫn không thể quên một buổi chiều, cô bé con 16 tuổi nghe được câu hát của nhạc sĩ Trần Tiến: "Tết chân tròn, vẫn đi về trên con đường mòn cát trắng quê tôi... Anh thương bình vẫn đến trường làng, vẫn ôm đàn dạy các em thỏ bài hát quê hương". Giọng hát trầm ấm mà da diết quá... Tôi băn khoăn tự hỏi sao người thương bình ấy không nghỉ ngơi mà vẫn đến trường làng dạy các em nhỏ? Phải chăng anh tìm thấy niềm vui, niềm hạnh phúc trong ánh mắt trẻ thơ?

Bản khoăn ấy giờ đây tôi đã có được câu trả lời... Giữa trăm ngàn nỗi khó khăn, vất vả của nghề giáo, chúng tôi vẫn tìm được niềm vui, niềm hạnh phúc để tiếp tục gắn bó và không ngừng cống hiến.

Tôi rình ra và lớn lên trong một gia đình thuần nông tại một vùng quê tại Thọ Xuân - Thanh Hoá. Đó tôi là một người thợ mộc lành nghề, khéo tay. Mỗi sản phẩm ông làm ra.

đều gửi gắm trong đó tình yêu, nghề, ý thức trách nhiệm của...
một người thợ có tâm... Mẹ tôi là một người nông dân, thời
gian hàng ngày của bà xoay quanh những công việc của một
nhà nông, mùa nào thức nấy và chăm chút cho ba đứa con.
Cuộc sống tuy không giàu sang, đủ dật nhưng bố mẹ luôn
yêu thương và giành cho chúng tôi những gì tốt nhất trong
khả năng của họ.

Cuộc sống cứ thế bình yên trôi đi, những ngày theo mẹ
đi làm đồng tôi thấu hiểu rõ những khó nhọc của nghề
nông, tôi đã hiểu vì sao ông bà ta vẫn dạy: "Đi đi bứng
bát cơm đây... Đò thơm một hạt đắng cay muôn phần". Vì thế tôi
tôi chắc chắn rằng sau này tôi sẽ phải thoát li khỏi nghề nông,
chắc chắn tôi sẽ phải cố gắng học tập để có một cuộc sống hơn
cuộc sống vất vả của gia đình tôi ở thời điểm đó... Cờ bé 16 tuổi
bước chân vào ngôi trường THPT, với những lần khăn vế lời
bà hát, với những ước mơ tôi hằng ấp ủ, với lòng đam mê quen
thuộc của thầy cô tôi mỗi lần đến lớp. Tôi đã chọn cho mình
ước mơ, hi vọng sẽ trở thành một cô giáo - như tâm nguyện
của bố mẹ tôi.

Chàng 7 năm 2010, tôi vào Thành Vinh đây năng lực thực hiện
ước mơ của mình. Năm đây tôi đã trượt tại học Vinh vì thiếu
mặt nhà điểm... Tôi buồn, thất vọng, xấu hổ và tủi thân vô
cùng... Một cô học sinh đã đạt giải Nhì HSG cấp Tỉnh nhưng

NOBEL SCHOOL

lại trượt đại học. Giờ đây nghĩ lại những ngày tháng ấy tôi vẫn cảm thấy xót xa vô cùng. Bố mẹ tôi cũng buồn lắm, nhưng luôn động viên tôi và chưa từng trách mắng tôi một lần vì kết quả đó. Và tôi, quyết định ở nhà ôn thi lại với quyết tâm phải đỗ đại học.

Tháng 7 năm 2011, một lần nữa tôi lại vào Vinh để dự thi đại học. Thành Vinh những ngày thi nóng vô cùng, những cơn gió Lào liên tục thổi mang theo cái nóng, cái oi nồng khiến người ta ngột thở. Và chúng tôi, đã trải qua 3 ngày thi của kì thi đại học trong tiết trời như thế. Năm ấy, tôi đã đỗ vào khoa Sư phạm Ngữ văn, trường Đại học Vinh.

Những tháng ngày sau đó tôi cùng các bạn đã trải qua ngày tháng sinh viên thật nhiều kỉ niệm. Ở trường, cái thầy cô của khoa Văn thật sự đã gieo vào chúng tôi tình yêu với môn Văn, tình yêu với nghề giáo. Rồi đi được học với những người thầy, người cô là những cây đa, cây đề trong bộ môn và là người sáng ngời tư cách của một nhà giáo. Đến giờ tôi vẫn khắc ghi hình ảnh người thầy - thầy giáo Phan Huy Dũng. Giảng viên Khoa Ngữ văn - Chủ biên sách giáo khoa Ngữ văn lớp kết nối tri thức. Thầy là người có ảnh hưởng rất lớn với tôi tại thời điểm tôi còn là sinh viên và cho đến tận bây giờ. Đó là hình ảnh về một người thầy liêm khiết tận tụy, say mê và yêu thương học sinh hết lòng.

Lần đầu tiên tôi được nghe học trò gọi "cô" trong kỉ niệm tập sự phạm, từ hào, hạnh phúc, xúc động là những dư âm còn mãi trong tôi về khoảnh khắc ấy.

NOBELSCHOOL

Năm 2015, tốt nghiệp Đại học tôi đã may mắn hơn nhiều bạn học của tôi khi tôi được nhận dạy hợp đồng tại Trường THCS Thọ Tường ở xã kế bên với mức lương 1.250.000 đồng/tháng. Số tiền lương ít ỏi đó thật khó để có thể đáp ứng những nhu cầu của cuộc sống nhưng tôi vẫn vui vì được làm nghề mình yêu và tôi xem đó cũng là thời gian để tôi học nghề. Thời gian ngắn gần 10 ở trường tôi đã được dìu dắt, hướng dẫn tận tình về những công việc của một cô giáo. Tôi biết ơn và trân quý những con người tôi đã gặp ở thời điểm đó.

Năm 2020, sau một vài lần thay đổi nơi công tác, tôi đã nộp đơn ứng tuyển vào một ngôi trường tư thục mới mở trên địa bàn thành phố Thanh Hóa. May mắn là tôi đã được trao cơ hội để làm việc tại Nobel school và đó cũng là một cột mốc quan trọng trong sự nghiệp giáo dục của tôi. Những ngày mới thành lập trường, khó khăn chồng chất khó khăn. Chúng tôi chỉ tuyển được vào ven 50 học sinh, hơn nửa môi trường giáo dục tư thục cũng thái với những môi trường giáo dục trước đây chúng tôi đã từng công tác. Khó khăn, bỡ ngỡ, lung tung là cảm giác chúng tôi phải trải qua trong những năm tháng ấy.

Năm học 2021-2022 tôi được phân công chủ nhiệm lớp 10A3, năm học ấy chúng tôi đã tuyển sinh được 130 học sinh lớp 10; niềm vui xen lẫn nỗi lo lắng. Là cùng từ thời gian đó, với công việc của một GV Ngữ văn, Giáo viên chủ nhiệm tôi đã lần lượt

NOBEL SCHOOL

đi qua những cảm xúc không thể
nào quên của nghề giáo.

Học sinh của tôi là những em đã thi trượt cấp 3

ở các trường THPT trên địa bàn thành phố Thanh Hóa, trong số đó
có những HS ngoan ngoãn, có ý thức học tập nhưng cũng thông
thối cái em nghịch ngợm, quậy phá. Và lớp tôi luôn bị đặt trong
tâm ngắm khi có rất nhiều học sinh cá biệt. Bởi đã có những
khoảnh khắc bất lực với chúng và lo lắng không kịp tiết khi
tương lai trước mắt là những kì thi quan trọng. Nhưng bằng
một cách nào đó, cô trò đã đi cùng nhau ba năm thanh xuân
và lưu lại trong nhau những kỉ ức không thể nào quên.

Là một người giáo viên tôi ý thức rõ sứ mệnh của
mình. Có người đã từng nói: "Đi dạy mà không được làm
GV/CN khác gì lấy chồng mà không có con". Bởi cho rằng
sự so sánh nào cũng có cơ sở và được làm GV/CN cũng là
một trải nghiệm đáng có của 1 nhà giáo. Trong thời gian
đồng hành cùng lớp chủ nhiệm tôi một chút nhận ra rằng,
hạnh phúc của một giáo viên không phải là một thành
niệm trù tuồng, nó thông đến từ những thành tích vượt
bậc của học sinh mà đến từ những khoảnh khắc giản
đơn, những điều nhỏ bé trong cuộc sống, trong công việc
hàng ngày. Bởi thế, hạnh phúc của một người giáo viên
là:

Đi học khác học trò tiến bộ: Bởi đã thấy một học sinh,
từng chật vạt trong việc học, từng thông biết viết một câu
mở bài của một bài văn, từng thông nhớ cả những
hàng đẳng thức những dấu hiệu bài, biết

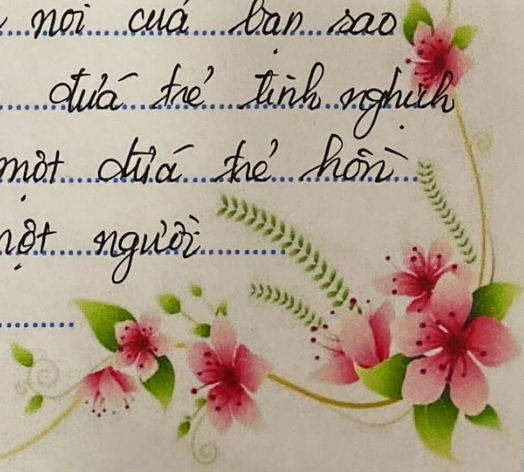

NOBEL SCHOOL

viết một đoạn văn hoàn chỉnh, đạt
điểm 7 điểm môn văn trong kì thi THPT QG
đó là một khoảnh khắc hạnh phúc của tôi. Cảm giác
ấy là mình chứng cho sự nỗ lực không ngừng nghỉ của
cô và trò.

Khoảnh khắc được nghe học sinh chia sẻ câu chuyện cá nhân, câu chuyện gia đình: Thầy cô thông chỉ truyền đạt kiến thức mà còn là người bố, người mẹ, người bạn đồng hành của mỗi học sinh. Mỗi ngày đến lớp, tôi được nghe rất nhiều câu chuyện, chuyện vui có, chuyện buồn cũng có. Học sinh nói với tôi nhiều điều mà có khi chúng không chia sẻ với cả bố mẹ, với bạn bè. Chúng xem tôi là một tri kỉ, chúng giới thiệu cho tôi một người bạn khác giới mới quen, chúng nói với tôi cả về những đồ vật, những biến cố trong gia đình, chúng vô tư kết bạn và chia sẻ với tôi trên facebook, zalo... Đó là những khoảnh khắc vô cùng quý giá. Những câu chuyện đã giúp tôi hiểu hơn về chúng, đó là sợi dây kết nối và cũng cho tôi thấy được sự ảnh hưởng của mình với học trò.

Khoảnh khắc học sinh 'bật sáng' trong lớp: Có những ngày lớp học trầm lặng, nhưng một câu hỏi đột ngột từ học sinh hay một khám phá mới khiến lớp học bỗng sôi nổi. Khi cả lớp bất giác cười ò lên trước một câu nói của bạn nào mà chúng đang yêu đến vậy? Những đứa trẻ tình nghịch ngoài kia hoá ra cũng vẫn là một đứa trẻ hồn nhiên, vô tư trong hình hài của một người trưởng thành.

Khánh thác lớp "Ấm" giải đặc biệt, giải Nhất trong các hoạt động phong trào

Đáp lời chủ nhiệm, các em có thể học chưa giỏi nhưng trong các phong trào văn nghệ, thể dục thể thao và các phong trào, hoạt động tập thể khác chúng lại luôn khiến tôi tự hào. Những giải đặc biệt, giải Nhất, Nhì trong các hội diễn văn nghệ, thiết kế thời trang, sân khấu hóa văn học, thi cắm hoa nghệ thuật, hội thao chào mừng ngày 26/3 lần lượt gọi tên 10A3, 11A3, 12A3. Chúng vẫn nói: "Cố cố yên tâm, chúng em có thể chưa làm cô tự hào về học tập nhưng về phong trào thì quyết không để lớp nào thắng lớp mình". Và cứ thế, trong suốt 3 năm, lớp tôi vẫn là một đối thủ nặng ký trong các hoạt động phong trào ở trường. Đó chính là khoảnh khắc vỡ òa trong niềm vui của chiến thắng, chiến thắng chính mình.

Khánh thác chia sẻ niềm vui với đồng nghiệp: Ở Nobel school, tôi đã có những đồng nghiệp tuyệt vời. Không chỉ cùng nhau giải quyết công việc của trường mà chúng tôi đã thực sự xem nhau là ngôi nhà thứ hai của mình. Những người đã sẵn sàng giúp đỡ tôi, những người đã cùng tôi trải qua những giây phút khó khăn đến hạnh phúc, cùng nhau thảo luận về bài dạy, chia sẻ với nhau những câu chuyện vui trong nghề, đồng viên nhau trong cuộc sống. Chúng tôi từ nhiều nơi đến, gặp gỡ và cùng làm việc với nhau tại Hệ thống giáo dục Nobel, đó là những con người tôi đặc biệt trân quý.

NOBEL SCHOOL

Thành thật nhận ra mình đã
thay đổi một cuộc đời: Thành thật.

hạnh phúc nhất của một giáo viên đó là khi nhận
ra mình đã thay đổi một cuộc đời. Tốt hơn, có thể đó là
nền tảng giúp học sinh thoát khỏi khó khăn, tạo ra một
môi trường hoạt động tích cực để các em được thoải mái
nhất, trở thành chỗ dựa cho học sinh mỗi khi các em cảm
thấy mệt mỏi. Khi tôi nhận ra rằng, tôi đã trở thành
một phần thành viên của chúng, tôi đã góp phần thay
đổi suy nghĩ, tình cảm và tương lai của một học sinh,
đó là thành thật không thể nào quên. Hạnh phúc của
một người giáo viên là đang gieo tình yêu thương để yêu
thương trở dậy trong mỗi con người, vì chỉ có thái độ
mới có được yêu thương và yêu thương sẽ xóa đi những
cái hờn.

Cuối cùng tôi muốn nhắc nhở tới các đồng nghiệp của
tôi - những người lúc nào cũng lam lũ trên cánh đồng tri thức
sống hãy không ngừng cố gắng mỗi ngày, hãy tạo yêu
thương để nhận lại yêu thương. Học sinh và phụ huynh
sẽ không khiến chúng ta phải thất vọng. Kết quả của
một quá trình giáo dục thông phải là một năm, hai
năm mà kéo dài mãi về sau. Ngày hôm nay, học sinh
lớp tôi đã chủ nhiệm và dạy dỗ chúng đã tốt nghiệp THPT
và đang tiếp tục theo đuổi ước mơ phấp phới đường tới
quốc gia yêu. Trong số đó có người sẽ nhỏ, có kẻ sẽ quên
nhưng tôi tin rằng với những hành trang là tri thức
và tình yêu thương thầy cô đã gieo.

NOBELSCHOOL

cho các em sẽ là hành trang vững
bãi để các em tự tin bước vào đời.

"Thầy cô hạnh phúc sẽ thay đổi cả thế giới."

Đó là một thông điệp ý nghĩa và chính bản thân tôi đã
đãn chiêm nghiệm được. Cảm ơn Nobel school đã giúp chúng
tôi được thỏa ước mơ của nghề giáo, cảm ơn Nobel school
đã cho tôi và các đồng nghiệp một môi trường giáo dục lành
mạnh, tiên bộ, hiện đại, yêu thương để hành trình mỗi
ngày chúng ta đang đi thật sự là "hành trình hạnh phúc".

